

Raisonnement, det er fuldstændig modsat det, man ellers anser for rigtigt. Ellers pleier man at sige, at en Mand formodes at være uskyldig, indtil han er dømt; men her siger man det Modsatte, nemlig, at, indtil der foreligger Dom for, at en Mand ikke burde have været idømt Embedsforbrydelse, skal man gaa ud fra, at han burde være fradømt Embedet; dette er efter min Mening uretfærdigt. Jeg kan forstaa, at man kan sige: Den Mand bør ingen Pension have; men jeg kan ikke forstaa, at man kan sige: Han skal behandles anderledes, end man ellers behandler en Forbryder, som dog har Krav paa at anses uskyldig, indtil hans Dom er falden. Dertil kommer den Umistændighed, at det Tidrum, indenfor hvilket Sveinsson skal holdes for skyldig, fordi han ingen Dom har faaet, ingen Grændse har; thi det hedder indtil saadan Dom foreligger. Det er altsaa Flertallets Mening, at han foreløbig skal holdes for skyldig, for at have forset sig i den Grad, at Embedet burde have været ham fradømt, indtil der kommer en Dom, som siger, at han ikke burde fradømmes Embedet, men en saadan Dom kan han aldrig faa; thi naar en Mand engang er fjernet fra et Embede, kan en Domstol ikke dømme, at han har forbrudt det Embede, han ikke har. En Dom til Embedsforbrydelse kan kun anlægges mod den, der har et Embede; men en Mand kan ikke miste, hvad han ikke har, og er en Mand afskediget fra sit Embede, kan ingen Domstol dømme, at han burde have forbrudt Embedet, hvis der havde været anlagt Sag i rette Tid. Indtil en saadan Dom foreligger, siges der her, skal Sveinsson anses for skyldig, men en saadan Dom kan ikke faas, og altsaa siges der med andre Ord, at Sveinsson skal anses for skyldig i det Uendelige, idet der sættes en Termin, som aldrig kan komme; det skulde jeg dog tro er uretfærdigt. Det kan vist ikke modsiges, at endog den største Forbryder har Krav paa, at hans Forhold kommer til Afgjørelse, og lad Sveinsson være saa brødefuld, som han være vil; saa har han dog Krav paa ikke at være stillet ringere end den største Forbryder, samt paa, at denne paaillige Mellemtilstand, hvori

Sagen er under Undersøgelsen, ikke forlænges; det er en Fordring, Enhver har, endog den mest Brødefulde. Af denne Grund afbryder endog Høiesteret sine Ferier og holder Ret flere Gange om Sommeren paa en Tid, da ikke andre Sager foreligge; for at selv den største Forbryder ikke skal sidde længere i Fængsel end nødvendigt, og for at denne Mellemtilstand ikke skal forlænges. Det forekommer mig derfor, at det Raisonnement, som findes i Slutningen af Udvalgsbetænkningen, er fuldstændig uholdbart, og at man altsaa maa sige, at denne Sag fornuftigvis bør komme til Afgjørelse. — Jeg kan naturligvis ikke smigre mig med, at de Udtalelser, jeg har fremført, have gjort noget betydeligt Indtryk paa det ærede Thing. — den Illusion har jeg ikke — men jeg har dog anset det for at være min Pligt at fremføre dem. Det ærede Thing vil da kunne komme til sin Beslutning om, hvorvidt det virkelig finder, at det i nærværende Sag, i et Tilfælde, hvori der ikke er Spor af Uredelighed, vil være rigtigt og nødvendigt at afvige fra, hvad det altid har gjort i slige Sager, og hvorvidt det vil komme til det Resultat at negte Lovforslaget Dvergang til 3die Behandling.

Casse: De Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte angaaende denne Sag, ville gaa i en anden Retning end den, hvori de to ærede foregaaende Valeres Udtalelser ere gaaede. Saaledes som Sagen er kommen til at foreligge for det høitærede Thing paa Grund af Udvalgets Flertals Indstilling om at negte dens Dvergang til 3die Behandling, og paa Grund af den Maade, hvorpaa dette Forslag er begrundet, har Sagen efter min Mening faaet en Betydning, som strækker sig langt ud over, hvad der er Gjenstand for Lovforslaget, om at bestemme Pension for den paagjældende Embedsmand. Jeg tror nemlig, at den Grund, Udvalgets Flertal har angivet for, at man skulde negte Dvergangen til 3die Behandling, ligefrem leder til en Tilfidsættelse af, hvad der efter Grundloven er rigtigt. Jeg tror, at den Bei kun kan lede til et Resultat, som i sig selv er forkasteligt, fordi det kommer i bestemt Strid med en Ret, som Grundloven har til-